

„Nejsem žádná úchylka.“

ALEŠKA HOLUBOVÁ ALIAS ADRIENNE (30), návrhářka a švadlena fetiš módy, příležitostná modelka

„Čím se živím, ví jen manžel a moje rodina. Mám poměrně málo kamarádek a žádnou tak důvěrnou, abych jí to řekla, a ani většina známých nic netuší. Když se mě na profesi zeptá někdo cizí, říkám, že jsem švadlena a šiju na zakázku. Pokud se vyptává dál, mlžím a převedu řeč jinam. Proč to tajím? Lidé často považují latexovou módu za součást sado-maso, zkrátka to berou jako úchylku... Možná se bojím, jestli by mě přijali, kdybych jim prozradila pravdu. I když je mi jasné, že jednou se to dozvědět musí. Jsem hodně uzavřená, okolí mě vnímá jako nenápadnou holku, která žije všední život a má úplně běžné záliby: kino, knížky, lyžování, horolezectví. Nevím, jestli by skousli takové překvapení. Je pravda, že příbuzní sice přijali mou

Opravdu se
nestydíte za svoje

POVOLÁNÍ?

Zvolily si neobvyklé nebo přímo kontroverzní zaměstnání. Co říkají švadlena fetiš oblečků, kožešnice, pohřebačka, uroložka nebo prodavačka v sexshopu, když se jich někdo zeptá: A co vy vlastně děláte?

TEXT MARTINA COUFALOVÁ FOTO JAN HRDÝ

profesi normálně, ale maminka mi radila, abych o tom nemluvila na potkání, a i manžel mě zrazuje od přílišné otevřenosti. Na první fetiš party mě před čtyřmi roky přivedl právě on. Moc se mi tam líbilo, a protože jsem původní profesí návrhářka a vždycky jsem si šila oblečení, záhy jsem si spíchla první ‚fetiš‘ korzet a koženou sukýnku. A postupně přibýly další kousky: trička, šaty, kalhoty, korzety, všechno možné. Ne, manželovi nešiju – on na to není, ale líbí se mu, když se do laku a latexu oblékám já. Patří to k našemu sexuálnímu životu. Dnes na party chodím sama, jemu se nechce. Tvrdí, že nežáří. A taky nemá proč. Sice mě tam vždy balí nějakí chlapi, ale končí to tím, že si u mě objednájí něco na sebe. Když jsem si udělala webové stránky, začali se na mě obracet i cizí lidi, takže jsem mohla dát výpověď v práci – prodávala jsem v galanterii. Dnes se věnuju navrhování a šití fetiš módy na plný úvazek.“

„My kožešníci zvířata nevraždíme.“

DANA GIBALOVÁ (40),
kožešnice, původně majitelka kožešnictví,
dnes vlastní kožešnickou dílnu. „Pomalu vy-
míráme jako brontosauri, protože

tahle profese, přestože je velmi krásná a tvůrčí, se už u nás nevyučuje. Přitom odborné vzdělání ja-

ko kožešník nutně potřebujete – každý kus kožešiny je originál, a vy přesně musíte vědět, jak s ním naložit a kde je jeho místo, aby kožich ve výsledku dobře vypadal. I kdybyste ušila deset na pohled stejných králičích kožichů, každý bude jiný. Umělá kožešina?

Ta pro mě není zajímavá, protože se chová v podstatě jako látka. Umělý kožich vám ušije každá zručnější švadlena. Sama vlastní kožich zatím nemám. Doted na to nebyl čas, a tak na mě dosud platilo rčení o kovářově kobyle. Brzy se to však změní – chystám se ušít si ho ze stříbrné lišky... Ne, nepřemýšlím nad tím, že tu kožešinu předtím nosil živý tvor. U nás se kožichy šijí z kožešin zvířat z farem, která jsou chovaná za tímto účelem, tudíž nejsou schopná života ve volné přírodě.

A aby kožešina byla kvalitní, chovatel se o ně musí pečlivě starat. Dobře je krmit a dávat pozor na hluk. To je také důvod, proč je třeba zabíjet je humánně – jinak zvíře ztratí chlupy. Nemívám nějaké extra špatné ohlasy na svou

„Na hřbitově jsem se skoro narodila.“

OLGA KELEMENOVÁ (35), majitelka pohřební služby

neměl s mou profesí problém. Zaplatpánbu není citlivka, opravdu mi pomáhá – kromě toho, že vede hospodu, hraje často na pohřebch. Jestli existuje práce, která by pro mě byla neskousnutelná? Asi práce lékařky nebo sestry na ARO, kde musíte leckdy jen bezmocně přihlížet, jak dítě umírá, a nemůžete mu pomoci. To si nedovedu představit. Pokud už toho člověka mám u nás ve firmě, dá se říct, že horší to být nemůže. Já pak příbuzným můžu jen ulehčit, ulevit, aby všechno lépe zvládali. Když mi potom přijdou poděkovat za to, že se mohli se zemřelým důstojně rozloučit, to je asi to, co mě na mé práci těší nejvíc.“

„Ačkoliv jsem odmala pomáhala otci, měla jsem jiné plány než se věnovat pohřebnictví. Chtěla jsem být zdravotní sestra. Jenže po revoluci, když tatínek odešel do důchodu a sestra se vdala do ciziny, musel někdo převzít podnik. Lidé na mou profesi nejčastěji reagují jakože ‚tohle bych já dělat nemohl‘. Každý si představuje, že manuálně pracuju se zesnulými. Což je pravda, každý ve firmě musí dělat, co je zrovna třeba. Takže často zesnulým dělám kosmetiku a připravuji je na obřad. Lidé to považují za něco odpuzujícího, až mě to někdy uráží. Vezměte si, že napřed příbuzní pláčou u postele umírající maminky, a sotva skoná, volají k nám: ‚Odvezte tu mrtvolu, ať už je pryč.‘ Manžel našťestí

práci, i když oheďy mi přišel výhrůžný e-mail – že jsem vrah a zabíjím zvířata. Ale jak říkám, opravdu pouze zpracovávám kožešinu, která už prošla rukama chovatele a koželuha. Mimochodem, třeba králíci se chovají výhradně pro maso a kůže je druhotná surovina. Když jsem ještě měla kožešnický obchod, občas někdo přišel a říkal: „Kožešinu bych si na sebe nevzal.“ A já mu na to odpovídala: „Ale boty, peněženku, kabelku a opasek máte kožené. Pokud vám tohle nevádí, ale kožešiny ano, pak opravdu nevíte, o čem mluvíte.“ Dnes už šiju jen na objednávku. Vzhledem k tomu, že se na mě obracejí lidé s konkrétní zakázkou, žádné narážky neslyším.

Vzpomínám si na jednu paní, která chtěla ušít kožich, a její dcera namítala, že by si ho na sebe nikdy nevzala. Ale já nikoho nenutím, aby se oblékal do kožešin, je to každého volba. Nikdy jsem necítila potřebu reagovat na aktivity ochránců zvířat, ale můžu upřímně říct, že jsem člověk, který se vždycky postaví na stranu zvířat. Zachraňovala jsem bobry na Vltavě – než se přemnožili, přispívala jsem na konto na jejich záchranu. A věřte mi, nebylo to vykupování se z nějakých kožešnických hříčů. Samozřejmě mi vadí, když se vraždí velryby, tuleni a jiná zvířata – jen kvůli trofejím. Jestli mám já doma nějaké zvíře? Perského kocoura, ale z něj bych si opravdu rukávník neušila! Ten má v rodině výsostné postavení – napřed on, pak dlouho nic, a pak teprve my ostatní.“

„Je pravda, že necelou polovinu mých pacientů tvoří muži s potížemi s prostatou, ale říkat urologii pánská gynekologie je přece jen nadsázka. Vždyť 40 procent urologických onemocnění je stejných u mužů i žen. Pánové se možná někdy obávají, že by se s poruchou erekce měli svěřovat ženě, ale v krajním případě můžu zařadit, aby vyšetření provedl kolega.

Ale i kdyby zrovna nebyl žádný k dispozici, určitě bychom to s pacientem taky zvládli – stud nestud. Jsem na to zvyklá. Vzpomínám si na jednoho známého mého dědečka, který mě zastavil na ulici a svěřoval se mi se svými problémy s močením. Rozladilo mě, že úplně ignoruje, že spěchám a nabízím mu, ať přijde na vyšetření do ordinace, a tak jsem mu řekla, ať

„Nelčím jen pánské problémy s erekcí.“

MICHAELA MATOUŠKOVÁ (44),
uroložka

si stáhne kalhoty a že se na to tedy díváme hned. Koukal na mě vyděšeně a pak se rychle rozloučil. Ale vzpomínám si i na pacienta, který naopak zaskočil mě. Bylo to na začátku mé kariéry, tak pět nebo šest let poté, co jsem nastoupila do praxe. Ten člověk napsal a poté mi věnoval erotický román

o svých návštěvách u uroložky. Nějak jsem nebyla schopná to vnímat jako hold své ženské přitažlivosti, naopak mě to rozzuřilo a přesvědčila jsem ho, aby se dál léčil nikoliv u mě, ale u kolegy. Sice v tom příběhu nepoužil moje jméno, ale stejně jsem se bála, že by si to mohl někdo přečíst a poznat mě! Jinak bych řekla, že český národ je ve vztahu k urologům liberální, takže žádné hloupé vtipky na adresu své profese jsem neslychala ani neslyším. Spíš v zahraničí se diví, že se tradičně mužskému, chirurgickému oboru věnuje žena.“

INZERCE

Účinnější než Ginkgo biloba?

GinkoPrim[®] Max

40mg extrakt Ginkgo biloba

150mg magnézie

Maximum pro:

**lepší paměť
a soustředění**

**teplé ruce i nohy
po celý den**

Zadejte ve své lékárně maximálně 60mgou kombinaci 40 mg extraktu Ginkgo biloba (v běžných přípravcích pouze 40 mg) a 150mgou, která zlepší účinek Ginkgo biloba na organismus.

„Nikdy mi nevadilo bavit se s cizími lidmi o sexu.“

LADA SMUTNÁ (29),
prodavačka v sexshopu

„Jak jsem se k téhle práci dostala? Velmi rychle a jednoduše. Jednou o víkendu jsem přijela za manželem do Prahy – jsem původem z jižní Moravy, a protože jsem tam měla

keramickou dílnu, tři roky po svatbě jsme žili odděleně – a tehdy jsme spolu šli náhodou okolo prodejny, kde dnes pracuju. Na dveřích jsem zahlédla oznámení, že hledají prodavačku. Hned jsme zašli s mužem dovnitř, a za pár dní jsem nastoupila. Vždycky říkám, že kdyby tam nebyl obchod s erotickými pomůckami, ale pekárna, prodávala bych dnes rohlíky. Ale musím říct, že tu pracuju už dva roky a moc se to líbí. U nás na vesnici mnoho lidí neví, co tady v Praze dělám. Pro mě je ale důležité, že našim se to zamlouvá a taky tchyně už se byla za mnou v práci podívat... Pokud se mě někdo cizí ptá, kde pracuju, říkám nejčastěji, že v Erotic City. To ale obvykle nestačí, takže musím odpovídat na další otázky: co tady dělám, v čem chodím oblečená a tak. Samozřejmě mě někdy štve, že si někteří lidé myslí že jsem snad prostitutka nebo co. Ale většinou je odezva kladná – tohle téma zajímá fakt každého. Třeba manžel je závodní rybař, já kolikrát jezdím na závody s ním a musím říct, že rybaři nejsou výjimka! Žen je tam opravdu málo a pánové si se mnou o tom, co dělám, povídají rádi. Jestli manžel nežárlí? Vůbec, jemu se líbí, co dělám, vždyť jsme to také před mým nástupem do sexshopu probrali ze všech stran. Postup-

ně jsme si nakoupili pomůcky a teď si užíváme... Protože nám firma zajišťuje pravidelná školení, jsem připravená zákazníkům vysvětlit prakticky všechno. Někdy si také s kolegyněmi pořizujeme novinky domů, pak si předáváme informace, a tak můžeme zákazníkům zase lépe pomáhat s jejich problémy. Jsme taková erotická lékárna:-) Většinou k nám chodí pánové, žen málo. Což je škoda, protože muži většinou kupují pomůcky pro partnerky, ale nedokážou se trefit do jejich vkusu. Ne, určitě mě nebalí – ona v sexshopu ani není atmosféra, která by takové pohnutky podporovala. Je to tu spíš jako v samoobsluze. Muži se většinou stydí, někteří to zakrývají zviálním chováním a vtípky. Vždycky mě potěší, když přijde nějaký starší zákazník. Pravidelně sem chodí jeden manželský pár, je jim už dobře přes 80 let, všechno si prohlédnou, a ta babička řekne: nic se kupovat nebude. A děda se pak stejně vrátí i s naším katalogem a koupí nějakou pomůcku. Jak dlouho chci tuhle práci ještě dělat? Do důchodu určitě ne, ale zatím budoucnost neřeším.

Jsem vyučená chovatelka koní, taky mám pořád tu keramickou pec, takže uvidím, kam mě osud zavane. ●

MAKE-UP: STANISLAVA BARTOŠOVÁ

INZERCE

Fructolax®

přírodní projímadlo na ovocném základě

Nyní pro všechny

12,24 kostek

- ovocné kostky účinně jemně a efektivně
- nečistí, pouze s tím uklidí funkční střev
- vhodná při přechodné i chronické zácpě

24 tažek

- nejlepší alternativu ke kostkám, avšak se stejným účinkem

150 ml šlup

- vhodný pro děti od 3 let
- účinkuje již po 6 - 8 hodinách
- má příjemnou chuť
- vhodný i pro osoby s bezlepkovou dietou a nesnášenlivostí laktózy

100% přírodní, bez nežádoucích účinků a nenávykové

Výhradní dovozce do ČR: LIFTEC CZ spol. s r.o., Počernická 272/96, 108 03 Praha 10 Informace na: www.ortis.cz, infolinka 800 500 500, od 8:00 do 12:00 hod.
K dostání ve vybraných lékárnách a sítí prodejen DM – drogeria Markt, Schlicker a Rossmann